

Հովհաննես Թումանյան

Համերգ

Վտակը ժայռից ներքև է թռչում,

Թափ առած ընկնում քարերի գլխին,

Ջարկում ավազին, շաչում է, ճչում,

Ճչում անհանգիստ, փրփուրը բերնին:

Ինչպես ծերունին, ձայնով պառաված,

Ձայնակցում է ժիր թոռնիկի երգին,

Այնպես է ծերուկ անտառը կամաց

Արձագանք տալիս ջրի աղմուկին:

Այնինչ բնության զվարթ համերգի

Ունկնդիրն անխոս, հավիտենական,

Ժայռը մտախոհ՝ իր մոայլ մըտքի

Ետևից ընկած՝ լսում է նրան:

Յատուկ Պոէմ